

مقدمه

یکی از مسائلی که همیشه دامنگیر زندگی بشر بوده است اختلافاتی است که در جامعه انسانی دیده می‌شود. این اختلافات در یک یا چند زمینه نیست بلکه همه قلمروهای مختلف زندگی را دربرمی‌گیرد. با یک نگاه اجمالی به تاریخ بشر می‌توان دریافت که این اختلافات از آغاز زندگی بشر تاکنون ادامه دارد و هیچ جامعه‌ای در گستره تاریخ نمی‌توان یافت که بری از اختلاف و درگیری باشد. حال سوالی که به ذهن می‌رسد این است که آیا همه اختلافاتی که در جامعه آدمی دیده می‌شود مضر به حال جامعه و ناشی از اغراض سوء و یا ناشی از سوءتفاهم است، یا اینکه دسته‌ای از اختلافات لازمه زندگی آدمی است و فقدان آن‌ها به معنای نابودی حیات آدمی است و خلقت جامعه بشری با وجود این اختلافات تلازم دارد، به نحوی که نمی‌تواند جامعه‌ای به وجود بیاید مگر اینکه این اختلافات هم با آن موجود می‌شود و حتی می‌توان اختلاف را از این هم بنیادی‌تر بررسی و تحلیل کرد به نحوی که خلقت را مستلزم اختلاف دانست.

البته برای روشن شدن مسأله می‌بایست اختلاف در دو سطح را از هم متمایز کرد در یک سطح موجودات عالم هستی و اوصاف و تاثیرات آنهاست که آدمی در آن‌ها هیچ دخل و تصرفی ندارد و در سطح دیگری اختلافاتی است که ناشی از اندیشه‌ها، اراده‌ها و اعمال آدمیان است و بنابراین مستقیم یا غیرمستقیم آدمیان این اختلافات را پدید آورده‌اند. خلط این دو دسته از اختلاف همیشه موجب سوء تفاهم‌های بزرگ و مغلطه‌های فکری و اجتماعی بسیاری شده است.

خلقت و اختلاف

به نظر علامه طباطبایی آفرینش مستلزم اختلاف است، به این معنا که اگر کل نظام هستی را لحاظ کنیم این مجموعه مبتنی بر اجزایی است که به یکدیگر وابستگی دارند به نحوی که ایجاد یک جزء مستلزم ایجاد همه اجزاء دیگر است و اصلاح یک جزء با اصلاح همه ارتباط دارد. لذا حکمت الهی اقتضاء دارد که این موجودات از نظر کمال و نقص و وجدان و فقدان مراتب وجود و قابلیت رسیدن به آن مراتب و محرومیت از آن مختلف باشند. (طباطبایی، المیزان، ۸ / ۴۴)

بنابراین می‌توان گفت اختلاف در ذات و آثار و افعال و وجه لاینفک پیدایش موجودات است فی‌المثل اگر در جهان طبیعت مواد مختلفی چون خاک، آب، هوا، آهن و غیره وجود نمی‌داشت،

عزیزالله افشار کرمانی^۱

چکیده

خلقت مستلزم اختلاف است. چون تا کثرتی نباشد خلقتی نیست. این معنا از اختلاف بر عالم مخلوقات حاکم است و مبنای همه انواع دیگر اختلاف است، اما در میان انسان‌ها اگرچه اینگونه اختلاف وجود دارد، ولی نوع دیگری از اختلاف هم هست که ناشی از اندیشه‌ها، اراده‌ها و اعمال آدمیان است. زمانی که اختلافات جامعه بشری به حد خاصی رسید شرایع الهی نازل شدند تا به جامعه سامانی دهند. ولی با آمدن ادیان، دسته‌ای از آدمیان در خود دین اختلاف کردند و نوع تازه‌ای از اختلاف پدید آمد، بنابراین رسالت دین الهی دوری در میان اختلافات ناشی از معیشت و اختلاف بر سر اصل دین است. نوع دیگری از اختلاف، اختلاف در درجات ایمان است که جز با گفتگوی آزاد و بحث عقلانی حل نمی‌شود. بنابراین گرچه دسته‌ای از اختلافات قابل رفع است ولی دسته‌ای از اختلافات عین حیات آدمیان است و اصل در حیات آدمی، اداره کردن اختلافات است و نه رفع کامل آن که در این عالم محال وقوعی است.

کلید واژه‌ها: اختلاف، تعدد شرایع، امه واحده، خلقت، مراتب ایمان

نظام طبیعت امکان تداوم نداشت و چرخه زیستی موجودات طبیعی دچار اختلال می شد حال اگر از نظام طبیعت به نظام جامعه انسانی نظر کنیم در اینجا هم وجود اختلاف اجتناب ناپذیر است.

این اختلاف امری است ضروری و وقوعش در بین افراد جامعه بشری حتمی است. چون خلقت به خاطر اختلاف مواد مختلف است هر چند همگی به حسب صورت انسانند و وحدت در صورت تا حدی باعث وحدت افکار و افعال می شود. ولیکن اختلاف در مواد هم اقتضائی دارد و آن اختلاف در احساسات و ادراکات و احوال است. پس انسان ها در عین اینکه به وجهی متحدند به وجهی هم مختلفند و اختلاف در احساسات و ادراکات باعث می شود که هدفها و آرزو ها هم مختلف شود و اختلاف در اهداف باعث اختلاف در افعال می گردد و آن نیز باعث اختلال نظام اجتماع می شود و پیدایش این اختلاف بود که بشر را ناگزیر از تشریح قوانین کرد. قوانین کلیه ای که عمل به آنها باعث رفع اختلاف شود و هر صاحب حقی به حقیش برسد. (طباطبایی، المیزان، ۱۷۷/۲ و ۱۷۸). پس می توان گفت پیدایش این اختلافات در جامعه بشری شرط لازم برای نزول شریعت است.

اگر در عالم مصداقی از شقاوت، معصیت، قبح، ذم و عقاب و امثال آن نبود، سعادت، اطاعت، حسن، مدح و ثوابی هم تحقق نمی یافت و اگر دنیایی نبود آخرتی هم نبود و اگر معصیتی نبود یعنی نافرمانی امر مولوی مولی، به هیچ وجه ممکن نبود انجام خواسته مولی امری ضروری و اجباری شود و اگر فعلی ضروری و غیرقابل درک باشد دیگر اطلاق امر مولوی به آن معنا ندارد و خواستن مولی چنین فعلی را تحصیل حاصل است. (همانجا، ۴۵)

پس نه تنها تحقق موجودات در جهان خارج به هم وابسته است و وجود هر کدام زمینه پیدایش وجود دیگری است، بلکه علاوه بر آن، دستگاه ادراکی ما هم در فعالیت خود به این اختلافات اتکاء دارد به نحوی که می توان گفت اگر عقل ما در عالم شر و فساد نمی یافت و از آن ها ادراکی نداشت، نمی توانست خیر و صلاح را هم درک کند. چون عقل در انتزاع مفاهیم به مصادیق متکی است و تا مصداقی نیابد نمی تواند مفهومی بسازد پس عقل آدمی برای درک عدل و ظلم، حسن و قبح، صدق و کذب و هدایت و ضلالت و غیره ناچار است مصادیقی از آن ها را در خارج بیابد و یافتن این مصادیق مستلزم تحقق آن ها در خارج است و تحقق آن ها در خارج به معنای پذیرش اختلاف در میان موجودات است. پس نه تنها خلقت موجودات

مستلزم اختلاف است، بلکه به کارافتادن دستگاه ادراکی آدمی و شروع حیات ذهنی آدمی نیز بر اختلاف اتکاء دارد و اگر هیچ کثرتی در جهان هستی نبود هیچ اختلافی هم نبود و هیچ ادراکی هم نبود. بنابراین می توان گفت پذیرش خلقت یعنی قبول اختلاف و تفاوت در میان موجودات.

البته این معنا از اختلاف نه به اراده آدمیان به وجود می آید و نه به خواست آن ها زائل می شود این معنا از اختلاف زیربنای اصل خلقت است و به عبارت دیگری این گونه اختلاف عین ساختار جهان تکوین است و در معارف دینی این پدیده را نشانه ای از نشانه های خداوند می دانند چنانکه در قرآن کریم می فرماید؛

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالاختِلافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَ اَلْوَانِكُمْ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ﴾. (الروم، ۲۲)

پس این دسته از اختلاف را می توان اختلاف طبیعی میان موجودات دانست که هرگز زائل شدنی نیست و چون به اراده آدمی پدید نمی آید، به اراده آدمی هم زائل نمی شود. اما این اختلاف خود زمینه ساز اختلافات دیگری است و آن اختلافی است که در مقابل اتفاق است. این اختلاف که در مقابل اتفاق است از اموری است که طبع سلیم آن را نمی پسندد زیرا همه طبایع می دانند که با اختلاف، نیروها پراکنده و ضعیف می شود. البته آثار سوء دیگری از قبیل نزاع، مشاجره، جدال، کشت و کشتار، کینه توزی و دشمنی نیز دارد که هر یک به نوبه خود در سلب امنیت و سلامتی تاثیر به سزایی دارند (طباطبایی، المیزان، ۱۱ / ۸۰ و ۸۱). ولی سوال این است که آیا می توان جامعه ای انسانی داشت ولی از این اختلافات کم یا بیش اثری نباشد.

تنازع بقاء و تعاون بقاء

حال اگر به روابط میان موجودات نظر کنیم به نوع دیگری از اختلاف پی می بریم که می توان آن را اصل تنازع بقاء نامید. به نظر علامه هر موجودی می خواهد از موجود دیگر بکاهد و به نوع خود اضافه کند و لازمه این، آن است که هر موجود برای ابقای وجود و حیات خود فعالیت کند و بنابراین صحیح است بگوییم بین موجودات تنازعی در بقاء هست به بیان دیگر هر موجود قوی در موجود ضعیف تصرف می کند و او را به نفع خودش فانی می کند و یا حداقل طوری آن را دگرگون می کند که بتواند به نفع خود از آن بهره ور شود. (نک: ، طباطبایی، المیزان، ۴۵۷/۲ و ۴۵۸)

البته اصل تنازع بقاء تنها اصل حاکم بر موجودات نیست. بلکه اصل دیگری هم بر آنها حاکم است که اصل تعاون بقاء نامیده می شود. موجودات اگر در تنازع وارد می شوند برای حفظ خود و رشد حیات خود است اما از طرف دیگر موجودات نظام هستی به یکدیگر نیازمندند و هیچ موجودی نمی تواند بدون استفاده از موجودات دیگر به حیات خود ادامه دهد. بنابراین اصل تنازع به نابودی موجودات ضعیف منتهی نمی شود بلکه موجودات زنده در عین تنازع با یکدیگر می کوشند تا حیات خود را حفظ کنند و حفظ حیات آن ها به وجود دیگران وابسته است. پس به ناچار وارد تعاون با یکدیگر می شوند. این مسأله تنازع و تعاون در حیات آدمی به وضوح قابل مشاهده است.

فرد انسان بنا به حب ذات، خود را دوست دارد و همنوع خود را همانند خود می بیند و از این راه احساس انس در درون وی پدید می آید و نزدیک شدن و گرایش به همنوعان خود را می خواهد و اجتماع را پدید می آورد و چنان که پیداست همین نزدیک شدن و گرد هم آمدن تقارب و اجتماع یک نوع استخدام و استفاده است که به سود احساس غریزی انجام می گیرد و سپس در هر مورد که فرد راهی به استفاده از همنوعان خود پیدا نماید از آن استفاده می کند. و چون این غریزه در همه به طور مشابه موجود است نتیجه اجتماع را می دهد و این همان اجتماع است که مورد بحث و نظر ما است اجتماع تعاونی که احتیاجات همه با همه تامین شود و تأمل و مطالعه در فعالیت های متحول نوزاد انسان و جانوران زنده دیگر این نظر را تأمین می نماید. (نک: طباطبائی، اصول فلسفه و...، ۱۳۳/۲)

به نظر علامه اصل تنازع بقاء و انتخاب طبیعی از رگ و ریشه های اصل استخدام است و این اصل استخدام است که مایه آبادانی زمین و مصونیت آن از تباهی است و منظور از غریزه استخدام این است که انسان به حسب طبع اولیّه سعادت و کمال خود را در آزادی مطلق می بیند. ولی نظر به اینکه سازمان وجودیش سازمان اجتماعی است و نیازمندی های بیشماری دارد که هرگز به تنهایی توانایی رفع آنها را ندارد و در صورت اجتماع و تعاون با هم نوعان خود که آنان نیز همان غریزه خودخواهی و آزادی دوستی را دارند ناگزیر است مقداری از آزادی خود را در این راه از دست بدهد در برابر سودی که از دیگران می برد سودی بدهد و معادل آن که از رنج دیگران بهره می گیرد از رنج خود بهره بدهد یعنی اجتماع تعاونی را از روی ناچاری می پذیرد. (طباطبائی، شیعه در اسلام، ۱۳۷)

پس می توان گفت تنازع در بقاء، انتخاب طبیعی، اصل استخدام و جامعه مدنی همگی برای حفظ حیات موجودات و رشد آنهاست.

اختلاف آدمیان و ارسال رسل

ارسال رسل و انزال وحی به عنوان پدیده ای که در جامعه بشری روی می دهد منوط به فراهم آمدن شرایط خاصی است این شرایط هم به رشد ذهنی و روانی بشر وابسته است و هم به نوع فعالیت های آدمی و نحوه ارتباط آن ها با یکدیگر. بدیهی است که آدمی به عنوان موجودی که می خواهد موضوع هدایت تشریحی باشد می باید به حدی از رشد فردی و اجتماعی رسیده باشد تا بتواند مخاطب وحی الهی واقع شود. به نظر علامه حیات آدمی تا مدتی مبتنی بر غریزه و طبع بوده است و چون آدمیان از نظر رشد توانایی ها و استعدادها هنوز در حدی نبودند که نیاز به وحی را دریابند به شکل ابتدایی و گله وار زندگی می کردند و همان غرایز حیوانی آن ها برای گذران زندگی و رفع نیازها یشان کفایت می کرد. علامه ذیل آیه «كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً» (البقره، ۲۱۳) به تشریح وضعیت اولیه زندگی بشر می پردازد دورانی که هنوز تشریحی پدید نیامده بود و آدمیان به قوانین تشریحی نیازی نداشتند.

وی می نویسد؛ «به هر حال ظاهر آیه دلالت می کند بر اینکه روزگاری بر نوع بشر گذشته که در زندگی اتحاد و اتفاقی داشته به خاطر سادگی و بساطت زندگی، امتی واحد بوده اند و هیچ اختلافی بین آنان نبوده مشاجره و مدافعه ای در امور زندگی و نیز اختلافی در مذهب و عقیده نداشته اند. هر چه ما به قهقری و عقب تر برویم به رموز کمتری از زندگی برمی خوریم و نوع بشر را می بینیم که به اسرار کمتری از طبیعت پی برده بودند تا آنجا که می بینیم نوع بشر چیزی از اسرار طبیعی را نمی داند تو گویی تنها بدیهیات را می فهمید. و به اندکی از نظریات فکری که وسایل بقاء را به ساده ترین وجه تامین می نموده دسترسی داشتند مانند تشخیص گیاهان قابل خوردن و یا استفاده از پاره ای شکارها و یا منزل کردن در غارها و دفاع به وسیله سنگ و چوب و امثال اینها این حال انسان در قدیم ترین عهد و ماقبل تاریخ بوده و معلوم است مردمی که حالشان اینچنین حالی بوده اختلاف مهمی نمی توانستند با هم داشته باشند و فساد چشم گیری نمی توانسته در میان آن ها به طور موثر پیدا شود و مثال آنها مثل یک گله گوسفند بوده که تک تک گوسفندان هیچ همی ندارد مگر اینکه او نیز مثل سایر افراد علف بهتری پیدا کند و همه در یک جا گرد آیند با هم در مسکن و مرتع و آبشخور شرکت داشته باشند» (طباطبائی، المیزان،

۲/ ۱۸۶). البته کسانی این امه واحد بودن را به معنای وحدت در کفر و ضلالت دانسته اند ولی با توجه به اینکه بعثت انبیاء موخر از وحدت است، توجیه علامه معقول تر است (نک: اصفهانی، ۸۶).

هر فرد انسان مطابق غریزه فطری و میل طبیعی همواره می خواهد از قوای دیگران به نفع خود استفاده کند و چون هیچ فردی حاضر نیست قوای خود را به رایگان در اختیار افراد دیگر بگذارد نتیجه این می شود که هر کس به سهم خود چیزی از نیروهای خود را در اختیار دیگران گذارده تا از نتایج قوای دیگران بهره مند گردد. بنابراین اصل استخدام به تشکیل اجتماع تعاونی منتهی می شود.

این مصالحه دائمی در قوای خدادادی که دائماً در میان افراد جامعه بشریت جریان دارد ضامن حفظ و ترقی و تکامل آن است و آنچه به این معنی کمک کند چون متکی به یک اصل غریزی است پایدار می ماند. به عکس آنچه برهم زننده اساس اجتماع تعاونی بوده و به زبان قرآن موجب فساد زمین باشد با این غریزه فطری و ناموس طبیعی سازگار نیست و دوام ندارد، این نکته قابل توجه است که قرآن می گوید خداوند به وسیله عده ای از عده دیگر جلوگیری می کند تا فساد زمین را فرانگیرد، این همان روح اجتماع تعاونی است که ملازم با حفظ کثرت و بقای اجتماع است (طباطبائی، مجموعه مقالات، ۲۵۷).

با رشد توانایی های آدمی و پیدایش اختلافاتی که بقاء جامعه آدمی را تهدید می کرد زمینه برای انزال وحی فراهم شد و خداوند پیامبرانی را برای رفع اختلاف ارسال کرد. و البته رفع اختلاف در صورتی امکان دارد که آن اختلاف ناشی از نحوه اندیشه و اعمال آدمی باشد وگرنه اختلافی که ناشی از خلقت است قابل رفع نیست. بنابراین انسانی می تواند مخاطب وحی الهی واقع شود که به مرحله اختیار و تعقل رسیده باشد و بتواند به ارزیابی رفتارهای خود بر اساس مجموعه ای از معیارها اقدام کند و توان گفتگو و تکلم با دیگران را داشته باشد و بدیهی است که رشد ذهن، زبان، اراده و رفتار آدمی مسأله ای نیست که به نحو دفعی روی دهد و تاریخ زندگی آدمیان نشان می دهد که ذهن، زبان و اراده و رفتار آدمی در طول زمان تکامل می یابد و گذشت زمان بسیاری لازم است تا آدمی قابلیت هدایت تشریحی را پیدا کند.

بنابراین اختلافی که زمینه ارسال رسل بود همان اختلاف از حیث معاش است که برگشت آن به همان دعوی است که مردم در آن دعوها به دو دسته تقسیم می شوند یکی مدعی و دیگری

مدعی علیه، یکی ظالم و دیگری مظلوم، یکی متعدی و دیگری آنکه به وی تعدی شده، یکی آنکه حق خود را گرفته و دیگری آنکه حشش ضایع شده است و این اختلاف همان است که خدای تعالی آن را به وسیله تشریح دین و بعثت انبیاء و انزال کتاب با انبیاء برطرف کرده تا انبیاء با آن کتاب ها در بین مردم حکم کنند و اختلافشان را برطرف سازند معارف و علم دین را به مردم یاد دهند و آنان را انذار و تبشیر کنند (طباطبائی، المیزان، ۴۹/۱۰).

پس رشد ذهن، اراده و افعال آدمی به حدی رسید که بنابه اصل استخدام به پیدایش ظلم در میان آدمیان منتهی شد و رفع این ظلم به وسیله عقل آدمیان امکان نداشت. زیرا این عقل عملی بود که بشر را وادار کرد به استخدام و بهره کشی از دیگران اقدام کنند. و همان عاملی که اختلاف را پدید آورد نمی تواند خود اختلاف را رفع کند. علامه در این باره می نویسد: «آری برای هدایت بشر این کافی نیست که تنها او را مجهز به عقل کنند، البته منظور از عقل در اینجا عقل عملی است که تشخیص دهنده کارهای نیک از بد است، چون همین عقل است که بشر را وادار می سازد به استخدام و بهره کشی از دیگران و همین عقل است که اختلاف را در بشر پدید می آورد و از محالات است که قوای فعال انسان دو تا فعل متقابل را که دو اثر متناقض دارند انجام دهند. علاوه بر این متخلفین از سنن هر جامعه و قانون شکنان هر مجتمع همه از عقلا و مجهز به جهاز عقل هستند و به انگیزه بهره مندی از سرمایه عقل است که می خواهند از دیگران بهره کشی کنند». (طباطبائی، همانجا، ۱۰/ ۴۰۱).

البته ریشه این استخدام و بهره کشی از دیگران در ذات آدمی نهفته است به نحوی که می توان گفت آدمی به طبع اولیه خود خودخواه است قرآن کریم در معنای خودخواهی و انحصارطلبی انسان می فرماید: «إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعاً إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعاً وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعاً» (المعارج، ۲۱) (طباطبائی، شیعہ در اسلام، ۱۳۸).

پس اگر عقل عامل پیدایش اختلاف است و در عین حال می باید حیات بشری ادامه یابد آدمیان نیاز به عامل دیگری دارند که بتواند زندگی را سر و سامان دهد و این عامل راه دیگری است که وحی نامیده می شود که خود نوعی تکلم الهی با آدمی است

اختلاف در دین

شرایع الهی برای رفع اختلاف میان آدمیان نازل شدند و انبیاء اولین رهبرانی بودند که کوشیدند میان آدمیان حق، صدق، انصاف و عدالت را برقرار کنند و جلوی تعدی و ستم آدمیان به

جایگاه و کارکرد اختلاف در جامعه بشری از نظر علامه طباطبایی ۶۹///

یکدیگر را بگیرند و جامعه بشری را در مسیر تکامل و تعالی قرار دهند. ولی خوی سلطه‌گری و استخدام بشری که ناشی از حبّ ذات و راحت طلبی است سبب شد که عده‌ای از آدمیان دین را هم ابزار تامین اغراض دنیوی خود کنند و بنابراین دین که آمده بود تا در جامعه تعادل ایجاد کند و جلو ظلم و گمراهی را بگیرد خود وسیله‌ای شد در خدمت دسته‌ای از انسان‌ها برای احاطه بر دسته‌ای دیگر. و بر این اساس نوع دیگری از اختلاف پدید آمد که اختلاف بر سر دین بود علامه در این باره می‌نویسد: «همین دینی که مایه رفع اختلاف بود به تدریج مورد اختلاف در میان بشر قرار گرفت این بار در خود دین اختلاف کردند و این اختلاف را حاملان دین و گردانندگان کلیسا و کسانی که به کتاب خدا علم داشتند از در حسادتی که به یکدیگر می‌ورزیدند و تنها به انگیزه سرکشی و ظلم به راه انداختند» (طباطبایی، تفسیر المیزان، ۲ / ۱۸۲)

قرآن کریم این اختلاف در دین را مبتنی بر علم و بر اساس بغی می‌داند و به صراحت اعلام می‌کند که اختلاف اساسی که بشر در دین دارد ناشی از ستمگری و سوء نیت است. آیات متعددی در قرآن کریم به این مسأله می‌پردازد که ما فقط به دو فقره از آن‌ها اشاره می‌کنیم «وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ» (الشوری، ۱۴)

و یا در آیه ۲۱۳ بقره که علامه انواع اختلاف میان آدمیان را ذیل آیه تشریح کرده است پس از بیان اختلافی که زمینه ساز ارسال رسل است به نوع دیگری از اختلاف اشاره می‌کند که در خود دین پدید می‌آید و ناشی از سرکشی و زیاده‌خواهی است «وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ» (البقره، ۲۱۳)

پس این نوع اختلافات پس از آمدن ادیان مطرح اند. علامه در این مورد می‌نویسد «مراد از این اختلاف، اختلاف بعد از آمدن شریعت و در خود شریعت و از ناحیه علمای دین و عاملین شریعت است و چون دین امری فطری است بدین جهت خدای سبحان اختلاف واقع در دین را ناشی از بغی و حسادت و طغیان دانسته است» (طباطبایی، همانجا، ۲ / ۱۹۲)

البته آیه مذکور به اصل ظهور اختلافات دینی ناظر است و نمی‌خواهد بگوید که تک تک اشخاصی که از صراط مستقیم منحرف شدند و یا به دینی غیر از دین حق متدین گشته‌اند اهل طغیان و بغی‌اند، خلاصه منظور معرفی ریشه و سرمنشاء اختلافات دینی است. گرچه تک تک منحرفین هم از صراط مستقیم منحرفند ولی ریشه گمراهی این افراد باز همان علمای دینی

هستند که از در بغی و طغیان اختلاف به راه انداختند و باعث شدند مردم از دین صحیح و الهی محروم شوند (طباطبایی، همانجا، ۲ / ۱۹۲)

پس می‌توان گفت گرچه علل مختلفی می‌تواند موجب اختلاف در دین شود ولی عمده‌ترین علتی که آدمیان را از راه حق منحرف کرده است، نفوذ علماء سوء و دنیاطلب در میان جامعه انسانی است. و همین افراد بودند که در برابر علماء اهل حق می‌ایستادند و نزاع و اختلافات دینی را در جامعه بشری دامن می‌زدند و چون انگیزه این افراد از اختلافات مشخص نبود و یا پنهان بود اکثریت مردم هرگز نمی‌توانستند دین حق را تشخیص دهند و همین عامل علت اصلی جنگ‌های دینی و فرقه‌سازی‌های مختلف در طول تاریخ بشری بوده است.

البته خدای سبحان اهل بغی و طغیان را معذور نمی‌داند ولی کسانی را که امر بر آنان مشتبه شده و راه درستی به سوی دین حق نجسته‌اند را معذور می‌داند و می‌فرماید: «إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ» (الشوری، ۴۲)

و نیز در باره دسته دوم که امر بر آنان مشتبه گشته می‌فرماید: «وَ آخِرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَ آخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ... وَ آخِرُونَ مَرْجُونَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَ إِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَ اللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ» (التوبه، ۱۰۲ و ۱۰۷)

تکامل آدمی و اختلاف ادیان

البته گرچه با پیدایش دین در جامعه انسانی آدمیان آن را هم موضوع اختلاف قرار دادند ولی با تحولاتی که در جامعه بشری پدید آمد به ناچار دین نیز سیر تکاملی پیدا کرد و ادیان از حالت ساده و ابتدایی به شکل پیچیده و کامل‌تر دگرگون شدند و ادیان مختلف در قالب وحی‌های مختلف بر بشر نازل شد و پیامبران از آدم (ع) تا خاتم الانبیا (ص) استمرار یافتند.

از نظر علامه دین حضرت آدم فاقد شریعت بوده است و فقط مجموعه‌ای از عقاید و دستورات اخلاقی را شامل می‌شد و دین و شریعت از زمان نوح (ع) شروع شده است و مردمان قبل از نوح زندگی بسیار ساده‌ای داشتند و نیازی به شریعت نداشتند (رخشاد، ۷۲).

علامه درباره سیر تکاملی نبوت و ادیان می‌نویسد: «نبوت در آغاز پیدایش خود برای رفع اختلافات بشر پیدا شده و پیوسته نیز برای همین منظور خواهد بود. چون تکامل نوع انسان

تدریجی است نبوت نیز به تدریج تکامل خواهد یافت و هر دعوت دینی تازه از دعوت کهنه و گذشته کامل تر است و با اطلاعاتی که در دست داریم این نظریه را بر دعوت های دینی موسوی و عیسوی و محمدی (ص) می توانیم تطبیق بدهیم». (طباطبایی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۵۵)

قرآن کریم در آیات مختلفی می گوید که اگر خداوند می خواست شما را یک امت واحد قرار می داد و شرایط را به نحوی فراهم می کرد که اختلافی ایجاد نشود ولی تقدیر الهی این نبود و لازمه وجود انسان و جهان طبیعت پیدایش اختلاف است زیرا تا این اختلافات نباشد تکامل و تعالی فرد و جامعه حاصل نمی شود؛ « وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَ لَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ » (المائده، ۴۸)

البته منظور آیه بیان علت پیدایش اختلاف در میان ادیان است، گوئی کسی می پرسد چرا خداوند از ابتدا یک پیامبر نفرستاد تا بشر با دین های مختلف مواجه نباشد چون یکی از اختلافات میان انسان ها اختلاف پیروان ادیان مختلف با یکدیگر است و خداوند در پاسخ می گوید تعدد ادیان لازمه حیات آدمی است. به عبارت دیگر چون سطح استعداد و آمادگی انسان ها در زمان های مختلف فرق می کند بنابراین خداوند شریعت های مختلف را فرستاد. بنابراین منظور از امت واحد، داشتن شریعت واحد است از ابتدا تا انتهای تاریخ. وگرنه انسان ها در نوع واحدند و وحدت نوع پیامدهای خاص خود را دارد.

بنابراین جمله « وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً » از باب نهادن علت شرط به جای خود شرط می باشد تا با در نظر گرفتن این علت معنای جزاء یعنی « وَ لَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ » روشن شود یعنی تا شما را در آنچه به شما عطا کرده و نعمت داده بیازماید و به ناچار این عطیه ها که در آیه اشاره شده به حسب امتهای مختلف فرق میکند و البته منظور اختلاف در مسکن و رنگ و زبان نیست خداوند هرگز دو شرع و یا بیشتر در یک زمان قرار نداده است بلکه این اختلاف ها از نظر گذشت زمان و ترقی بشر در مراتب استعداد و آمادگی است و تکلیف های الهی و احکام شرعی هم برای بشر چیزی جز یک آزمایش الهی در مواقع گوناگون زندگی نیست. (نک: طباطبایی، المیزان، ۵/ ۵۳۵ و ۵۳۶)

به هر حال نظر به اینکه استعداد ها و آمادگی ها که عطیه الهی به نوع انسان هستند مختلف می باشد و شرع و قانون الهی که آزمایش های الهی است باید برای تمییم سعادت حیات آنها میانشان اجرا شود چون مراتب استعدادشان متفاوت است پس باید شریعت ها مختلف باشند و

روی همین حساب است که خداوند اختلاف شرع و دین را به این علت می داند که خدا خواسته شما را در نعمت هایی که به شما داده امتحان و آزمایش نماید.

بنابراین معنای آیه چنین می شود برای هر امتی از شماها شریعت و راهی قرار دادیم و اگر خدا میخواست شما همه را یک امت گرفته برایتان یک شریعت مقرر میکرد ولی شریعت های گوناگون برایتان مقرر کرد تا شما را در نعمت های گوناگونی که به شما داده بیازماید. اختلاف نعمت ها مستلزم اختلاف امتحان که عنوان وظایف و احکام شرع است می باشد. به ناچار میان شریعت ها اختلاف افتاد. این امتهای مختلف امت های نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد (ص) هستند. آیه دیگری که منت گذاری خداوند را بر این امت بیان می کند گواه بر این مطلب است « شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَ مَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَ مُوسَى وَ عِيسَى » (الشوری، ۱۳) (نک: طباطبایی، المیزان، ۵/ ۵۳۷)

اختلاف در مراتب ایمان

حال اگر به اهل ایمان نظر کنیم، با توجه به اینکه ایمان فعل نفس است و این فعل مبتنی بر مبادی خاصی است و این مبادی در افراد مختلف دارای شدت و ضعف است بنابراین باید به ناچار بپذیریم که ایمان همه اهل ایمان، از نظر درجات و مراتب یکسان نیست. فی المثل یکی از عوامل موثر در ایمان، علم و آگاهی آدمی است و افراد مختلف از نظر درجات آگاهی و معرفت در سطوح مختلف واقع اند و حتی اگر از نظر سطوح در یک حد باشند از نظر حوزه معرفت با هم فرق دارند، عامل دیگری که در پیدایش ایمان موثر است صبوری و بردباری آدمی است و باز هم آدمیان از نظر درجه صبوری با هم تفاوت بسیار دارند، حال اگر به عوامل موثر در پیدایش ایمان نظر کنیم خواهیم دید که اهل ایمان از نظر شدت و ضعف در ایمان مراتب مختلفی دارند. البته این نوع اختلاف، اختلاف از نظر اجمال و تفصیل یا اختلاف از نظر بساطت و ترکیب است و تفاوت این درجات از ایمان تفاوت طولی است به نحوی که درجات بالاتر از ایمان بر درجات ضعیف تر حاکم است و این درست مانند اختلاف شاگرد و استاد در یک مسأله علمی است. این معنا از اختلاف هم با نظر به مبادی پیدایش آن اجتناب ناپذیر است و قرآن کریم نیز این درجات مختلف از ایمان را به صراحت ذکر می کند فی المثل؛ « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَ رَسُولِهِ وَ الْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ وَ الْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ » (النساء، ۱۳۶)

جایگاه و کارکرد اختلاف در جامعه بشری از نظر علامه طباطبائی ۷۳///

علامه در ذیل آیه مذکور به مسأله اجمال و تفصیل اشاره می کند و می نویسد؛ امر به آنست که مومنین ایمان اجمالی خود را بر تفصیل این حقایق بسط دهند زیرا اینها معارفی است که هر کدام به دیگری مربوطند و مستلزم یکدیگرند (طباطبائی، المیزان، ۵/ ۱۷۷).

البته این گونه از اختلاف، لازمه لاینفک حیات انسانی است و تنها راه تفاهم گفتگوی علمی و به کار گرفتن روش استدلال برای ارتقاء فکری و معنوی افراد جامعه است. علامه طباطبائی در باره جایگاه استدلال منطقی و بحث آزاد علمی در میان جامعه انسانی می نویسد: بشر با غریزه خدادادی خود می فهمد که کلید سعادت و خوشبختی زندگی همانا فرهنگ می باشد و پیشرفت زندگی با پیشرفت فرهنگ توأم است و هرگز پیشرفت فرهنگ بدون استدلال منطقی و بحث آزاد صورت پذیر نیست و چنانچه روزی هم جامعه انسانی به واسطه تاریکی محیط یا عوامل غیرطبیعی دیگری از این مسأله آن طوری که شاید و باید روشن نبوده است امروز دیگر این مسأله جزء بدیهیات به شمار آمده و کمترین ابهامی در آن باقی نمانده است (طباطبائی، رسالت تشیع در دنیای امروز، ۸۴).

نتایج مقاله

کم نیستند کسانی که آرزو دارند هیچ گونه اختلاف و نزاعی میان آدمیان نباشد و هر گونه اختلافی را مطرود و منفور می دانند. درک واقع بینانه از عالم هستی مستلزم این است که ما آرزوهایی معقول داشته باشیم و از سر حکمت به خلقت باری نظر کنیم. خلقت جز با تعدد و کثرت حاصل نمی شود و کثرت یعنی اختلاف میان موجودات. از این اختلاف که بگذریم و به جامعه انسانی توجه کنیم نزاع و درگیری داستان همیشه جامعه آدمیان بوده و هست، مادامی که این نزاع به رشد و کمال آدمیان منتهی شود مقبول است و هر گاه نزاع و اختلاف به تضییع حق و تهدید حیات جامعه برسد مطرود است. اختلافات آدمیان زمینه ساز ارسال انبیاء بود و آمدن انبیاء خود اختلاف تازه ای پدید آورد گرچه رافع و راهبر دسته ای از اختلافات هم بود. ولی اختلاف بر سر دین و حق و باطل نزاعی است که تا آدمی هست استمرار دارد و این اختلاف گرچه تا حدی می تواند در این دنیا رفع شود ولی داوری کامل میان حق و باطل و فیصله همه جانبه آن جز در قیامت امکان ندارد. پس وجود اختلاف خود یکی از عواملی است که سبب

تحول و تکامل فرد و جامعه است و زمینه ساز تعالی آدمی است مشروط به اینکه آمیخته به اغراض سو و خوی سلطه گری نباشد.

کتابشناسی

- ۱- قرآن کریم
- ۲- راغب اصفهانی، حسین بن محمد، مفردات الفاظ القرآن، تحقیق صفوان عدنان داوودی، بیروت، دارالتعلیم، ۱۴۱۶ ق.
- ۳- رخ شاد، محمدحسین، در محضر علامه طباطبائی، قم، انتشارات نهاوندی، ۱۳۸۰ ش.
- ۴- طباطبائی محمدحسین، اصول فلسفه رئالیسم، قم، بوستان کتاب، ۱۳۸۷/۲ ش.
- ۵- همو، تفسیرالمیزان، قم، دفتر انتشارات اسلامی، ج ۲، ۸، ۵، ۱۳۹۰، ۱۱ ش.
- ۶- همو، تفسیر المیزان، تهران، بنیاد علمی و فکری علامه طباطبائی، ج ۵ و ۱۰، ۱۳۶۳ ش.
- ۷- همو، رسالت تشیع در دنیای امروز، تهران، دفتر نشر فرهنگ اسلامی، ۱۳۷۰ ش.
- ۸- همو، شیعه (مجموعه مذاکرات با هانری کربن)، تهران، دفتر نشر فرهنگ اسلامی، ۱۳۷۱/۲ ش.
- ۹- همو، شیعه در اسلام، قم، دفتر انتشارات اسلامی، ۱۳۷۹ ش.
- ۱۰- همو، قرآن در اسلام، قم، بوستان کتاب، ۱۳۸۸/۱ ش.
- ۱۱- همو، مجموعه مقالات، ج ۱، تهران، دفتر نشر فرهنگ اسلامی، ۱۳۷۱/۱ ش.
- ۱۲- همو، مجموعه رسائل، ج ۱، قم، بوستان کتاب، ۱۳۸۷ ش.